

Arrest

nr. 237 852 van 2 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2020, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 augustus 2019 diende verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn Franse neef.

1.2. Op 29 januari 2020 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en gaf zij ook een bevel om het grondgebied te verlaten, beide vervat in het model van de bijlage 20.

De bijlage 20 is de bestreden akte. Zij luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 27.08.2019 werd ingediend door:

Naam: [E.K.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Nador

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.08.2019 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde [E.K.H.], van Franse nationaliteit, (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Facturen en leveringen op naam van betrokkene met een adres in Frankrijk; ongedateerde foto's waar betrokkene en (vermoedelijk) de referentiepersoon op staan en lidkaart van een Franse voetbalploeg 2017 op naam van betrokkene en huurovereenkomst van een studio in Antwerpen dd. 12.01.2019 op naam van de referentiepersoon. Geen van deze documenten heeft geen betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene. Deze stukken tonen evenmin aan dat er effectief een gezamenlijke vestiging was in het land van herkomst of origine onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Deze stukken zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attest van de Marokkaanse autoriteiten dd. 05.11.2019 met n° M048156 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Nador; attest van de Marokkaanse autoriteiten dd. 30.08.2018 met n° M093606 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Marokko; attest van de Caïd van van de 5ième annexe administrative van Nador dd. 01.11.2019 met n° 1209 waarin wordt verklaard dat betrokkene in zijn ambtsgebied geen arbeid uitoefent; attestation de non-imposition a la TH-TSC en attestation de revenu, beide met nr. nr 26269/19 dd. 04.11.2019 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden een aantal van deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook hebben deze attesten betrekking op de situatie in 2019, nádat betrokkene Marokko al

verlaten had, aangezien dat hij een Marokkaans paspoort voorlegt dat in 2016 is afgegeven in Frankrijk en geen zonder stempels bevat. Deze attesten zijn dan ook evenmin relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

-

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.08.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.08.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Het actueel karakter van het belang houdt in dat dit belang voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. hierdoor een nadeel ondervindt. De vernietiging

van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren, een nuttig effect sorteren.

Of de verzoekende partij een belang heeft bij het beroep is een kwestie die de openbare orde raakt en die de Raad desgevallend ambtshalve dient te onderzoeken.

2.2. Uit het wachtregister blijkt dat verzoeker in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 27 september 2020. De verwerende partij heeft via een aanvulling van het administratief dossier kenbaar gemaakt dat verzoeker op 27 maart 2020 opnieuw een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Ter terechtzitting beaamt de verzoekende partij dit en stelt ze dat de nieuwe aanvraag van verzoeker werd ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dit opnieuw in functie van zijn Franse neef.

2.3. Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon en op dezelfde rechtsgrond, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij om deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

2.4. De vernietiging van de op 29 januari 2020 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die thans bestreden wordt, kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend en zij deze aanvraag zal moeten onderzoeken op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer opleveren en is het ingediende beroep tot nietigverklaring, voor zover dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, onontvankelijk wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang.

2.5. De verzoekende partij erkent ter terechtzitting dat haar belang bij het aanvechten van de beslissing tot weigering van verblijf is teloorgegaan, maar volhardt in haar beroep in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stellend dat zij er belang bij heeft deze beslissing uit het rechtsverkeer te zien verdwijnen. De verzoekende partij kan hierin worden gevolgd, aangezien de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens artikel 1/3, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts is opgeschort totdat de verwerende partij beslist over de nieuwe vestigingsaanvraag.

2.6. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg ontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

“- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht

- Schending van de artikelen 47/1 en 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet

- Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

- Schending van artikel 8 EVRM”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) B/ Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

11.-

Vooreerst merkt verzoeker op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

De bestreden beslissing stelt dat :

“... aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: Legaal verblijf in België verstreken ...”

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op een afdoende wijze dient te worden gemotiveerd hetgeen in casu niet gebeurd is.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Verwerende partij dient de determinerende motieven te geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur.

Verder wordt er in de bestreden beslissing geen afweging gemaakt met het recht op een privéleven van verzoeker. De familiale situatie en afhankelijkheidsband van verzoekende partij wordt door artikel 8 EVRM beschermd daar verzoeker samenwoont onder hetzelfde dak met zijn neef. Zij vormen een feitelijk gezin. De beslissing heeft tot gevolg dat verzoekende partij zal worden verwijderd van het grondgebied. Zijn recht en die van zijn neef, dreigen door de verwijdering ernstig verstoord te worden.

Naas het feit dat de bestreden beslissing gebrekkig, onzorgvuldig en niet afdoende is gemotiveerd werd artikel 8 van het EVRM eveneens geschonden.

Het middel is derhalve gegrond en dient het bevel om het grondgebied te verlaten tevens te worden vernietigd.”

3.2. De Raad neemt gelet op het betoog van verzoeker aan dat hij, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending beoogt op te werpen van:

“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht*
- Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel*
- Schending van artikel 8 EVRM”.*

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken. Verder motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont niet aan dat de betrokken motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

3.6. Volgens verzoeker vormen de betrokken motieven een standaardmotivering, maar hij kan hierin niet worden gevolgd, aangezien de motieven eigen zijn aan verzoekers zaak. Alleszins, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een

gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.7. Verzoeker acht het bevel om het grondgebied te verlaten verder gebrekkig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en zelfs getuigen van willekeur, doch dit wordt niet nader concreet toegelicht. Dergelijk affirmatief betoog kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.8. Verder valt verzoeker erover dat er geen afweging wordt gemaakt aangaande zijn privéleven maar hij laat na te duiden dat hij alhier een beschermenswaardig privéleven leidt zodat hij de verwachting kon koesteren om hierover een afweging te vinden in het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.9. Verzoeker benadrukt verder dat hij met zijn neef samenwoont onder hetzelfde dak en aldus een feitelijk gezin vormt en dat er sprake is van een afhankelijkheidsband en een familiale situatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij is van oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg heeft dat hij zal worden verwijderd van het grondgebied waardoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

3.10. In de bestreden bijlage 20 kan worden gelezen:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon.”

3.11. De Raad acht deze afweging deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is immers een gezonde jonge man van 28 jaar. Verzoeker zet in de verf dat hij alhier onder één dak samenwoont met zijn Franse neef, maar dit is niet voldoende om gewag te maken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van voormeld verdragsartikel. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, namelijk ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals in casu, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

3.12. De bestreden bijlage 20 stelt op dit vlak expliciet: *“De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*

Verzoeker brengt niets in tegen de tweede en derde zin van de hierboven geciteerde passage.

Voor wat betreft de eerste zin, strekt de beslissing tot weigering van verblijf ertoe de door verzoeker aangehaalde afhankelijkheidsrelatie met zijn neef te betwisten. De verzoekende partij heeft echter ter terechtzitting uitdrukkelijk erkend dat ze geen belang meer heeft bij het beroep voor zover het is gericht tegen deze beslissing tot weigering van verblijf. Uit het feit dat verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, kan de Raad niets anders afleiden dan dat verzoeker tegemoet wil komen aan de bemerkingen die de verwerende partij ertoe brachten om de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag af te wijzen. Dit impliceert dat verzoeker erkent dat deze bemerkingen terecht zijn en dat hij de weigeringsmotieven aanvaardt. Indien verzoeker effectief van oordeel was dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden diende te worden vernietigd omdat hij wel degelijk heeft aangetoond dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, dan was er geen reden om een

nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerder is er bij een vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden immers reeds toe gehouden om rekening te houden met de overwegingen van de Raad.

3.13. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de volgende vaststellingen in de bestreden bijlage 20: *“Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA